

POZVÁNÍ KE SPOLEČNÝM MODLITBÁM

Program Týdne modliteb za jednotu křesťanů 18.–25. ledna 2025

Praha 2024
(pro vnitřní potřebu)

Vydala:

Česká biskupská konference
Ekumenická rada církví v ČR

 ČESKÁ
BISKUPSKÁ
KONFERENCE

MODLITBY ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ V ROCE 2025

„Věříš tomu?“

(J 11,26)

Dikasterium pro podporu jednoty křesťanů

Komise pro víru a řád Světové rady církví

PŘEDMLUVA

Sestry a bratři,

letošní texty Týdne modliteb za jednotu křesťanů byly po delší době opět vytvořeny na našem starém dobrém evropském kontinentě, a to ekumenickou komunitou v Bose v Itálii. Tedy přístup letošních tvůrců k tématům jednoty je nám kulturně velmi blízký. Myslím, že se to jasně projevuje ve výběru symbolů i v uspořádání celé ekumenické liturgie, která je nám nabídnuta.

A zvolené téma, které odráží výročí 1700 let od konání nicejského koncilu, je také pro nás zde v Evropě nanejvýš aktuální.

To, co možná pro některé jiné části světa může být otázkou téměř nadbytečnou, je pro nás otázkou existenciální: Věříš?

A my všichni jsme pozváni, abychom na tuto jasnou Ježíšovu otázku položenou Lazarově sestře Martě odpověděli slovy ekumenického vyznání víry formulovaného na nicejském koncilu: Věříme!

Tedy nikoliv v singuláru ale v plurálu. Vždyť my všichni, sestry a bratři z různých církevních společenství, společně takto věříme po celá staletí. A tato společná víra je pevný základ, ke kterému se chceme znovu a znovu vracet a vyznávat, že naše společné vyznání víry je zakotveno mnohem hlouběji než rozdíly a napětí života z víry v Ježíše Krista našeho Pána a Spasitele vzniklá během těch 1700 let, jež uplynula od slavnostního vyhlášení nicejského Kréda.

Ať tato pravda o pevných základech společné víry prozáří všechna ekumenická setkání nastávajícího Týdne modliteb za jednotu křesťanů nejen u nás v České republice, ale kdekoliv na celém světě.

Mgr. Tomáš Tyrlík
předseda ERC v ČR

Mons. Tomáš Holub
delegát ČBK pro ekumenismus

OBSAH

Pořadatelům Týdne modliteb za jednotu křesťanů.....	5
Biblický text	6
Uvedení do tématu	7
Příprava textů pro letošní rok	10
Ekumenická bohoslužba.....	11
Úvahy a modlitby pro oktáv Týdne modliteb za jednotu křesťanů: Cesta Nicejským vyznáním víry..	19
Dodatek: Komunita Bose	35
Témata Týdne modliteb za jednotu křesťanů v letech 1968–2025.....	37
Několik klíčových dat z historie Týdne modliteb za jednotu křesťanů.....	41

Poznámka k českému vydání

Všechny biblické texty, názvy a zkratky knih i biblická vlastní jména v celé brožuře přebíráme z Českého ekumenického překladu (*Bible. Písmo svaté Starého a Nového zákona*, Česká biblická společnost, Praha 2006).

Pořadatelům Týdne modliteb za jednotu křesťanů

Celoroční snaha o jednotu

Tradičním termínem Týdne modliteb za jednotu křesťanů jsou na severní polokouli dny 18. – 25. ledna. Tato data navrhl v roce 1908 Paul Wattson, čímž spojil svátky sv. Petra a sv. Pavla, takže tato doba má symbolický význam. Na jižní polokouli, kde leden patří do období prázdnin, církve ke slavení týdne modliteb často využívají jiné dny, např. kolem Letnic (jak zněl návrh Hnutí pro víru a řád v roce 1926), které mají pro jednotu církve také symbolický význam.

Jsme si vědomi nutnosti takové flexibility a byli bychom rádi, kdybyste předkládaný materiál chápali jako pozvání celoročně si nacházet čas k vyjádření toho stupně jednoty, kterého církve již dosáhly, a k modlitbě za plnou jednotu podle vůle Ježíše Krista.

Přizpůsobení textu

Tento materiál nabízíme s předpokladem, že bude dle možností přizpůsoben potřebám místního společenství. V takovém případě je nutné vzít v úvahu místní liturgické a bohoslužebné zvyky i celý společenský a kulturní kontext.

K úpravám by se v ideálním případě mělo přistupovat ekumenicky. Na některých místech již existují ekumenické struktury, které tento typ spolupráce umožňují. Doufáme, že tam, kde dosud nejsou, může k jejich vytvoření povzbudit potřeba přizpůsobit Týden modliteb místní realitě.

Užívání materiálu k týdnu modliteb

- Církvím a křesťanským společenstvím, které slaví týden modliteb při společném setkání, nabízíme řád ekumenické bohoslužby.
- Církve a křesťanská společenství mohou též předkládaný materiál začlenit do vlastních liturgických textů a při setkáních použít modlitby z ekumenické bohoslužby, texty osmi dní i další materiály.
- Společenství slavící týden modliteb každodenní bohoslužbou mohou použít materiál pro jednotlivé dny.
- Ti, kdo chtějí téma týdne modliteb využít ke společnému studiu Bible, se mohou inspirovat biblickými texty a úvahami na jednotlivé dny. Rozhovor o textu lze shrnout v modlitbě pro příslušný den.
- Ti, kdo se modlí soukromě, mohou z materiálu čerpat pro své modlitební úmysly. Posílí se tak jejich vědomí, že při modlitbě za viditelnější jednotu Kristovy církve setrvávají ve společenství s dalšími lidmi po celém světě.

Biblický text

(J 11,17–27)

¹⁷ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě. ¹⁸ Betánie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty, ¹⁹ a mnozí z Židů přišli k Martě a Marii, aby je potěšili v zármutku nad jejich bratrem. ²⁰ Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma. ²¹ Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. ²² Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá.“ ²³ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ ²⁴ Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ ²⁵ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. ²⁶ A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ ²⁷ Řekla mu: „Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“

Uvedení do tématu

„Věříš tomu?“ (J 11,26)

Modlitby a zamyšlení Týdne modliteb za jednotu křesťanů pro rok 2025 připravili bratři a sestry z mnišské komunity Bose v severní Itálii. V tomto roce si připomínáme 1700 let od prvního křesťanského ekumenického koncilu, který se konal roku 325 v Nikáji nedaleko Konstantinopole, a toto výročí nabízí jedinečnou příležitost zamyslet se nad společnou vírou křesťanů a také ji slavit – vírou, jak ji shrnuje vyznání formulované na tomto koncilu, vírou, která i dnes zůstává živá a plodná. Týden modliteb za jednotu křesťanů 2025 nás tak vybízí k tomu, abychom z tohoto společného dědictví čerpali a hlouběji pronikali do víry, která všechny křesťany spojuje.

Nicejský koncil

Nicejského koncilu, který svolal císař Konstantin, se podle tradice zúčastnilo 318 církevních otců, většinou z Východu. Církev, která se sotva vynořila z úkrytu a zbavila pronásledování, teď začíná pociťovat, jak těžké je sdílet tutéž víru v různých kulturních a politických okolnostech své doby. Smyslem shody na textu vyznání víry bylo tedy definovat nezbytné společné základy, na nichž lze budovat místní společenství, která se navzájem uznávají jako sesterské církve, přičemž každé z nich respektuje rozmanitost druhých.

V předcházejících desetiletích povstávaly mezi křesťany spory, které někdy přerůstaly ve vážné konflikty. Týkaly se nejrůznějších oblastí, například povahy Krista ve vztahu k Otci, otázky jednotného data slavení Velikonoc a jejich vztahu k židovskému svátku Pascha, odporu vůči teologickým názorům považovaným za heretické nebo otázky, jak znovu začlenit do církve věřící, kteří během dřívějších pronásledování odpadli od víry.

Schválený text vyznání víry používá první osobu množného čísla: „Věříme...“ Tak se zdůrazňuje vzájemná sounáležitost. Vyznání bylo rozděleno do tří částí věnovaných třem osobám Trojice, po nichž pak následuje závěr odsuzující tvrzení, která byla považována za heretická. Text byl posléze upraven a rozšířen v roce 381 na Konstantinopolském koncilu, kde byla ona odsouzení odstraněna. Tuto podobu vyznání víry dnes křesťanské církve uznávají jako tzv. Nicejsko-konstantinopolské nebo též Nicejsko-cařihradské vyznání víry, často jednoduše označované jako „Nicejské“.

Od roku 325 do roku 2025

Ačkoli Nicejský koncil stanovil, jak se má počítat datum Velikonoc, následné rozdíly ve výkladu vedly k tomu, že se svátek na Východě a na Západě často slaví v odlišná data. Zatímco ale stále vyhlížíme den, kdy se opět dočkáme společné každoroční oslavy Velikonoc, bude šťastnou shodou okolností právě v Jubilejním roce 2025 tento velký svátek slavit východní i západní církve ve stejný den.

Význam spásonosných událostí, které si budou všichni křesťané připomínat o Velikonoční neděli 20. dubna 2025, se s odstupem sedmnácti století nezměnil. Týden modliteb za jednotu křesťanů je pro křesťany příležitostí, aby toto živé dědictví nově prozkoumali a znovu je přijali za své tak, jak to odpovídá různým současným kulturám, ještě rozmanitějším, než byly kultury křesťanského světa v době Nicejského koncilu. Společné prožívání apoštolské víry dnes ovšem neznamená znovu se vracet k teologickým sporům té doby, jak pokračovaly po celá staletí. Očekává se spíš, že křesťané budou v modlitbě znovu promýšlet biblické základy a zkušenosti církve, které vedly k tomuto koncilu i k jeho závěrům.

Biblický text pro týden modliteb

S tímto vědomím byl vybrán také biblický text pro letošní rok, úryvek z Janova evangelia 11,17–27. Téma týdne „Věříš tomu?“ (v. 26) vychází z dialogu mezi Ježíšem a Martou, když Ježíš navštívil v Betánii dům Marty a Marie po smrti jejich bratra Lazara, jak o tom evangelista Jan vypráví.

Na začátku kapitoly se v evangeliu píše, že Ježíš Martu, Marii i Lazara miloval (v. 5). Když se dozvěděl, že Lazar je těžce nemocný, prohlásil, že jeho nemoc „není k smrti“, ale že Boží Syn bude „skrze ni oslaven“ (v. 4), a ještě dva dny zůstal tam, kde zrovna byl. Když nakonec do Betánie dorazil – i když byl upozorněn na nebezpečí, že tam bude ukamenován (srov. v. 8) –, Lazar byl „již čtyři dny v hrobě“ (v. 17). Slova, která Marta k Ježíšovi směřuje, vyjadřují její zklamání nad jeho pozdním příchodem a snad obsahují i výčitku: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel“ (v. 21). Hned po tomto zvolání však následuje vyznání důvěry v Ježíšovu spásnou moc: „Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá“ (v. 22). Když ji Ježíš ujistí, že její bratr vstane z mrtvých (srov. v. 23), reaguje ona potvrzením své náboženské víry: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den“ (v. 24). Ježíš ji nicméně vede o krok dál, vyhlašuje svou moc nad životem i smrtí a odkrývá svou identitu Mesiáše: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky“ (v. 25–26). Po tomto ohromujícím prohlášení pak položí Martě velice přímou a hluboce osobní otázku: „Věříš tomu?“ (v. 26).

Stejně jako Marta nemohly ani první generace křesťanů zůstat lhostejné nebo pasivní, když tato Ježíšova slova zasáhla a pronikla jejich srdce. Upřímně se snažili nabídnout na Ježíšovu otázku „Věříš tomu?“ srozumitelnou odpověď. Otcové Nicejského koncilu proto usilovali o to, aby našli vhodná slova, jak obsáhnout celé tajemství vtělení, umučení, smrti a vzkříšení jejich Pána. Křesťané celého světa jsou tedy v očekávání Kristova návratu povoláni, aby společně svědčili o této víře ve vzkříšení, která je pro ně zdrojem naděje a radosti a o niž se mají dělit se všemi národy.

Ekumenická oslava Božího slova

Při letošním výročí Nicejského koncilu se ekumenická oslava Božího slova během Týdne modliteb za jednotu křesťanů zaměřuje na význam víry a na její potvrzení, a to jak víry osobní, tak společné – „věřím“ i „věříme“. Biblický text, z něhož téma pro tento týden čerpáme, a jeho výzva formulovaná v otázce „Věříš tomu?“ je přednášen jako rozhovor mezi třemi lektory a shromážděním coby součást pozvání k modlitbě. Po krátkém úvodu věnovaném prvnímu ekumenickému koncilu následují úvodní modlitby inspirované Klementem Římským (asi 35–99 po Kr.) a po nich čtení ze Starého i Nového zákona.

Po kázání/homilii pokračuje rozhovor mezi lektory a shromážděním jako ozvěna dialogu mezi Ježíšem a Martou. Účastníci jsou vybízeni, aby oslavili svou společnou víru tak, že přijmou svíci a podělí se o její plamen s druhými na znamení světla zmrtvýchvstalého Krista. Poté společně recitují Nicejské vyznání víry.

Přímluvné modlitby, které vycházejí z patristických¹ spisů 2. až 8. století, obsahují výzvy k tomu, abychom rostli ve víře a vydávali světu společné svědectví o Bohu Otci, Synu i Duchu Svatém. Všichni se pak společně modlí slovy modlitby Páně, jsou vysláni a je jim uděleno požehnání.

¹ Od raně křesťanských autorů.

Materiály pro jednotlivé dny oktávu

Pro každý z osmi dnů týdne modliteb se nabízejí dvě biblická čtení a žalm jako texty vhodné k osobní i společné modlitbě. Tyto biblické úryvky navržené pro každý den postupně zdůrazňují klíčové výroky Nicejského vyznání víry.

1. den: „Věříme v jednoho Boha, Otce všemohoucího...“
Otcovství a péče Boha, který vládne vesmíru
2. den: „... Stvořitele nebe i země“
Stvoření jako Boží dílo
3. den: „Věříme v jednoho Pána Ježíše Krista [...], [který] stal se člověkem“
Vtělení Syna
4. den: „Byl za nás ukřižován [...], umučen a pohřben. Třetího dne vstal z mrtvých“
Velikonoční tajemství: Ježíšovo utrpení, smrt a zmrtvýchvstání
5. den: „Věříme v Ducha Svatého, [...] Dárce života“
Duch Svatý, dárce života a radosti
6. den: „Věříme v [...] církve“
Církev: společenství věřících
7. den: „Vyznáváme jeden křest“
Křest ve smrt a vzkříšení Páně
8. den: „Očekáváme vzkříšení mrtvých a život budoucího věku“
Očekávání Božího království a budoucího života

Místo úvah napsaných přímo pro tuto příležitost následují po textech Písma každý den krátká čtení z církevních otců různých zeměpisných oblastí i církevních tradic (řecké, syrské, arménské a latinské). Cílem tohoto výběru krátkých úryvků pocházejících většinou z prvního tisíciletí je nabídnout vhled do tehdejšího křesťanského myšlení, a tím pomoci zasadit definice Nicejského koncilu jak do kontextu, který jim dal vzniknout, tak do kontextu, který jimi byl následně ovlivněn. Přímluvné modlitby a rozjímání pro každý den nás pak vybízejí k tomu, abychom obsah víry sdílené a slavené po celé věky a po celém světě aktualizovali a našli v ní důvody k díkůvzdání.

Příprava textů pro letošní rok

Mezinárodní tým společně jmenovaný Dikasteriem pro podporu jednoty křesťanů a Komisí pro víru a řád Světové rady církví se ve dnech 11. až 15. září 2023 sešel v klášteře Bose na severu Itálie, aby přezkoumal a dokončil materiály navržené pro Týden modliteb za jednotu křesťanů v roce 2025.

Navržením materiálů Dikasterium pro podporu jednoty křesťanů a Komise pro víru a řád Světové rady církví pověřily komunitu Bose a zdejší skupina bratří a sester připravila první návrh textů. Na dokončení pak tato skupina spolupracovala s mezinárodním týmem během zmíněného setkání v Bose. Společně mu předsedali Rev. dr. Mikie Roberts ze Světové rady církví se sídlem v Ženevě a P. Martin Browne, OSB, z Dikasteria pro podporu jednoty křesťanů se sídlem v Římě.

Členové mezinárodního týmu:

- P. Martin Browne, OSB (Dikasterium pro podporu jednoty křesťanů, Řím)
- sr. Leticia Candelario Lopez, FMVD (Misijní bratrstvo Verbum Dei, Singapur)
- P. Miguel Desjardins, CCN (Francouzská biskupská konference, Paříž)
- Rev. dr. Philip Halikias (Hellenic College Holy Cross, Brookline, MA)
- dr. Andrej Jeftić (Světová rada církví, Ženeva)
- Rev. dr. Mikie Roberts (Světová rada církví, Ženeva)
- Rev. dr. Jochen Wagner (Sdružení německých křesťanských církví, Frankfurt)
- dr. Clare Watkins (University of Roehampton, Londýn)

Členové z přípravné skupiny v rámci komunity Bose:

- br. Sabino Chialà, převor
- br. Guido Dotti
- sr. Sylvie Maubon
- br. Matteo Nicolini Zani

Ekumenická bohoslužba

„Věříš tomu?“ (J 11,26)

Pokyny pro přípravu

Ekumenickou slavnost pro tento rok připravila komunita Bose, ekumenický klášter bratří a sester v severní Itálii. Protože slavíme 1700 let od Nicejského koncilu, tvoří jádro této bohoslužby Nicejské vyznání víry.² A také čtení z Písma svatého vybraná pro tento rok se zaměřují na víru.

Život komunity v Bose utváří rytmus pravidelné modlitby. Svolávají je k ní zvony a na jejich pokyn se sestry, bratři i hosté shromáždí v kostele. Navrhujeme proto, aby v případě, že to místní okolnosti dovolují, byli věřící po příchodu a ještě před usazením na místa přivítání a poté aby čekali v malých skupinkách na různých k tomu vyhrazených místech poblíž samotného bohoslužebného prostoru. Na začátku bohoslužby se pak všichni přítomní společně odeberou na místo, kde budou naslouchat úvodnímu úryvku z Písma a rozjímat nad ním. Shromážděné společenství je vyzváno, aby se zamyslelo nad příběhem z J 11,17–27, kde Marta vyznává svou víru v Ježíše. Ve chvíli ticha, která odráží praxi kláštera v Bose, je každý vybízen, aby se zamyslel nad Ježíšovou provokativní otázkou: „Věříš tomu?“ Respektujeme sice praktické okolnosti různých tradic a prostředí, přesto navrhujeme, aby tato doba ticha nebyla zanedbatelná a trvala až pět minut.

Jako odpověď na hlásání Božího slova poté společně stvrzujeme svou víru slavnostní recitací Nicejského vyznání víry. Tento okamžik dále zdůrazňuje předávání Kristova světla, jak ho symbolizují zapálené svíce. Svíčky se rozdávají a světlo se šíří zepředu a postupuje do celého společenství. Stojíme společně jako světlo světa, sjednoceni v lásce, a potvrzujeme: „Věříme...“ Na konci bohoslužby jsou pak zapálené svíce umístěny do vhodné a bezpečné nádoby, kde dál společně hoří jako připomínka našeho trvalého povolání usilovat o jednotu křesťanů.

Dalším výrazným rysem letošní bohoslužby je zařazení textů prvních křesťanských autorů, zejména do přímluvných modliteb. Pro sestry a bratry z Bose představují tito spisovatelé živý zdroj jejich společného života, neboť jejich texty odrážejí nejen společnou víru před Nicejským koncilem a po něm, ale také jazykovou, kulturní a duchovní rozmanitost, která byla pro prvotní církev charakteristická.

Texty přidělené předsedajícímu (P) lze rozdělit mezi různé duchovní nebo zástupce různých přítomných křesťanských tradic. Stejně tak texty přidělené lektorovi (L) je možné rozdělit mezi více osob.

Vyslání a požehnání mohou společně pronášet duchovní / zástupci různých přítomných společenství.

Poznámka k textu Kréda, které je součástí těchto materiálů

Text vyznání víry, který je součástí ekumenické oslavy Božího slova, představuje verzi Nicejsko-konstantinopolského vyznání víry, jež se obvykle používá při valných shromážděních Světové rady církví a dalších ekumenických setkáních. Při zmínce o Duchu Svatém vynechává tzv. klauzuli *filioque* – „i Syna“ – ve větě „který z Otce [i Syna] vychází“. *Filioque* se

² Viz poznámka na konci těchto pokynů ohledně verze Kréda používaného v navržené bohoslužbě.

neobjevuje v textu přijatém na Nicejském (325) ani Konstantinopolském koncilu (381), ale přidáno bylo na Západě až v šestém století, aby se tak v konfrontaci s ariánskou herezí zdůraznilo božství Syna. Doplnění tohoto pojmu bylo po mnoho staletí příčinou sporů mezi Východem a Západem a v posledních desetiletích se také stalo předmětem zásadních ekumenických diskusí. Stejně tak text vynechává slova *Deum de Deo* – „Bůh z Boha“ – v části věnované Synu: tato slova byla sice obsažena v Nicejském vyznání víry, ale vynechána ve verzi přijaté roku 381 v Konstantinopoli.

Zpráva Komise pro víru a řád Světové rady církví, jejímž je římskokatolická církev řádným členem, v roce 1981 doporučuje, „aby byla všude za normativní uznána a obnovena původní podoba třetího článku vyznání víry bez *filioque*, aby tak veškerý křesťanský lid mohl v této formulaci vyznávat svou společnou víru v Ducha Svatého“.³ I když výraz *filioque* zůstává součástí latinské liturgické tradice i tradice některých dalších západních církví, římstí biskupové ji při ekumenických setkáních s představiteli východních církví při recitaci vyznání víry vynechávají. Vatikánský dokument z roku 1995 prohlásil: „Katolická církev uznává koncilní, ekumenickou, normativní a neodvolatelnou hodnotu symbolu, který byl v řečtině vyznáván na druhém ekumenickém koncilu v Konstantinopoli roku 381, jako vyjádření jediné společné víry církve a všech křesťanů. Žádné vyznání víry vlastní nějaké konkrétní liturgické tradici nemůže být v rozporu s tímto vyjádřením víry, které učí a vyznává nerozdělená církev.“⁴

³ Komise pro víru a řád Světové rady církví, *Spirit of God, Spirit of Christ: Ecumenical Reflections on the Filioque Controversy* (1981) [*Faith & Order Paper 103*], str. 18, viz: <https://archive.org/details/wccfops2.110>.

⁴ Papežská rada pro podporu jednoty křesťanů, *The Greek and Latin Traditions regarding the Procession of the Holy Spirit* (1995), str. 3–4, viz: <http://www.christianunity.va/content/unitacristiani/en/documenti/altri-testi/en1.html>.

ŘÁD BOHOSLUŽBY

P: předsedající

L: lektor

V: všichni

I. Pozvání k modlitbě

(Podle J 11,17–26.) Odehrává se poblíž hlavního vstupu do bohoslužebného prostoru.

P: Požehnán buď náš Bůh v každém čase.

V: **Nyní i navěky. Amen.**

P: Pojdme, klaňme se Bohu, našemu Králi.

V: **Klaňme se Kristu přítomnému mezi námi, našemu Králi a našemu Bohu.**

P: Pojdme a pokloňme se před Hospodinem, naším Králem a naším Bohem.

V: **Svatý Bože, svatý silný, svatý nesmrtelný, smiluj se nad námi.**

L1: Když Ježíš přišel do Betánie, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě.

Shromáždění věřící se začínají přesouvat do hlavní části bohoslužebného prostoru.

L2: Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma.

L3: Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. Ale i tak vím, že začkoli požádáš Boha, Bůh ti dá.“

V: **Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“**

L1: Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“

V: **Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“**

L2: Věříš tomu?

Chvíle ticha

L3: Věříš tomu?

Chvíle ticha

L1: Věříš tomu?

Delší chvíle ticha

Zpěv

P: Před 1700 lety se křesťané ocitli ve sporech a zmatcích ohledně některých otázek víry. Z těchto někdy i vyhrocených hádek však vzešla příležitost vyhlásit společně svou víru slovy Nicejského vyznání. Také dnes se zde shromáždíme jako společenství křesťanů pocházejících z různých kultur a vyznání, abychom oslavili svou společnou víru. Kristus je uprostřed nás.

V: **Byl, je a vždycky bude.**

Přivítání

(od zástupců hostitelského společenství)

Úvodní modlitby

(podle Klementa Římského [cca 35–99])

V: Kyrie, eleison! Pane, smiluj se!

L1: Stvořiteli a Strážce každého ducha,
který na zemi rozmnožuješ lidský rod,
dej všem národům poznat,
že ty jsi jediný Bůh, Ježíš Kristus je tvůj Syn
a my všichni jsme tvůj lid, stádo tvé pastviny.

V: Kyrie, eleison! Pane, smiluj se!

L2: Pane, prosíme tě: přijď nám na pomoc,
zachraň ty z nás, kdo trpí,
smiluj se nad ubohými
a ukaž svou tvář těm, kdo jsou v nouzi.

V: Kyrie, eleison! Pane, smiluj se!

L3: Pane věrný po všechna pokolení,
spravedlivý ve svých soudech, laskavý a milosrdný,
odpusť nám, čím jsme se provinili,
očist' nás svou Pravdou a ved' naše kroky,
abychom chodili ve svatosti a spravedlnosti.

V: Kyrie, eleison! Pane, smiluj se!

L4: Dej, Pane, ať nad námi zazáří tvá tvář,
abychom v pokoji přijímali dobro,
a daruj svornost a mír nám i všem, kdo přebývají na zemi.
Dej těm, kdo nám vládnou, moudrost a rozvahu a ved' jejich poradní orgány,
aby svou moc vykonávali spravedlivě a v pokoji.

V: Kyrie, eleison! Pane, smiluj se!

II. Naslouchání Božímu slovu

Čtení ze Starého zákona (Dt 6,4–9)

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány.

Žalm 131

V: Čekej na Hospodina nyní i navěky.

Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce
ani povýšený pohled.

V: Čekej na Hospodina nyní i navěky.

Neženu se za velkými věcmi,
za divy, jež nevystihnu.

V: Čekej na Hospodina nyní i navěky.

Chovám se klidně a tiše.
Jako odstavené dítě u své matky,
jako odstavené dítě je ve mně má duše.

V: Čekej na Hospodina nyní i navěky.

Čtení z epištoly (1P 1,3–9)

Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.

Responsorium (Ž 147,5)

L: Velký je náš Pán, je velmi mocný.

V: Velký je náš Pán, je velmi mocný.

L: Jeho myšlení obsáhnout nelze.

V: Je velmi mocný.

L: Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému.

V: Velký je náš Pán, je velmi mocný.

Čtení z evangelia (J 20,24–29)

Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud neuvidím na jeho ruku stopy po hřebecích a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“

Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

Ticho / Vhodný zpěv

Kázání

Ticho / Vhodný zpěv / Hudební mezihra

III. Oslava naší společné víry

Zatímco předsedající pronáší níže uvedená slova, účastníkům se rozdají svíce.

P: Ježíš řekl: „Já jsem světlo světa.“ V mnoha křesťanských tradicích se při slavení křestního obřadu předává křtěnci nebo jeho kmotrovi zapálená svíce. Ježíš své následovníky vybízí, aby byli světlem světa. Každý z nás tedy nese dál světlo zmrtnýchvstalého. Přijměte nyní toto Kristovo světlo prostřednictvím druhých.

Když každý obdrží svíčku, předsedající zapálí první z nich a podělí se o její plamen s těmi, kteří jsou poblíž, ti pak světlo dál předávají ostatním.

P: Ježíš řekl Martě: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“

V: „**Ano, Pane. Věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.**“

Každý zapaluje svíčku svého souseda a přitom říká: „Světlo Kristovo.“

Když jsou všechny svíce zapáleny, předsedající pokračuje:

P: Milujme se navzájem, abychom v jednotě smýšlení vyznávali víru, do níž jsme všichni byli pokřtěni a kterou nyní stvrzujeme těmito slovy:

V: **Věříme v jednoho Boha, Otce všemohoucího,
Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného.**

**Věříme v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího,
který se zrodil z Otce přede všemi věky:**

**Světlo ze Světla, pravý Bůh z Pravého Boha, zrozený, nestvořený,
jedné podstaty s Otcem, skrze něhož všechno je stvořeno.**

**On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe,
skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.**

Byl za nás ukřižován, za dnů Pontia Piláta byl umučen a pohřben.

Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma.

Vstoupil na nebesa, sedí po pravici Otce.

**A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé
a jeho království bude bez konce.**

**Věříme v Ducha svatého, Pána a Dárce života, který z Otce vychází,
s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků.**

Věříme v jednu svatou, všeobecnou apoštolskou církev.

**Vyznáváme jeden křest na odpuštění hříchů,
očekáváme vzkříšení mrtvých a život budoucího věku.**

Amen.

IV. Přímluvné modlitby

L1: Vždyť všechny věci byly stvořeny z ničeho a opět by se propadly v nicotu, kdyby je Stvořitel všeho neudržoval svou rukou. (*Řehoř Veliký [asi 540–604]*)

L2: Pane života, veškeré stvoření přijímáme z tvé ruky a z tvé prozřetelnosti. Nauč nás žít ve tvém světě tak, abychom projevovali svou péči a spravedlnost vůči všemu, co jsi stvořil.

V: **Věříme, pomoz naší nedověře.**

- L1: Tomu já říkám víra: zřetelné světlo, které z milosti svítá v duši, podporuje srdce a dává dar naděje. (*Izák z Ninive [7. stol.]*)
- L2: Milující Bože, daruj nám hojnost naděje ve světě zmítaném spory a nesváry. Posiluj svůj lid postižený lhostejností a rozdělením.
- V: Věříme, pomoz naší nedověře.**
- L1: Jaký tedy div, že když přicházíme k Bohu, vyznáváme nejprve, že věříme, neboť je zřejmé, že bez toho se ani nedá žít obyčejný život. (*Rufinus z Akvileje [asi 344–411]*)
- L2: Milosrdný Bože, odpusť nám všechny okamžiky, kdy jsme selhali a nedokázali žít společně jako křesťané. Dej, ať rosteme do jedné víry v tebe, abychom společně mohli vydávat svědectví světu.
- V: Věříme, pomoz naší nedověře.**
- L1: Ať zvítězí víra: ta, která vede mysl k důvěře a nestojí na lidském uvažování, ale je ovocem Ducha Svatého. (*Basil z Césareje [asi 330–378]*)
- L2: Nebeský Utěšiteli, dej, prosíme, abychom daru tvé moudrosti důvěřovali více než vychytralosti našeho myšlení.
- V: Věříme, pomoz naší nedověře.**
- L1: Jeho světlo se objevilo a zahnilo temnotu vězení, posvětilo naše zrození a zničilo smrt, když uvolnilo všechny okovy, kterými jsme byli spoutáni. (*Irenej z Lyonu [asi 135–198]*)
- L2: Milosrdný Pane, veď nás, ať dokážeme spolupracovat a všude tam, kde vládne temnota a útlak, utrpení a nespravedlnost, přinášíme tvé světlo a svobodu.
- V: Věříme, pomoz naší nedověře.**
- P: Jako Ježíšovi bratři a sestry se společně modleme slovy, která nás naučil:
- V: Otče náš...**

Zpěv

V. Závěr

Závěrečná modlitba

(od komunity Bose)

- P: Bože, náš Otče, přijmi naši chválu a díkůvzdání za to, co již nyní spojuje křesťany ve vyznání a svědectví o Pánu Ježíši. Urychli příchod doby, kdy se všechny církve navzájem uznají v jediném společenství, které ty sis přál a za které tě tvůj Syn v moci Ducha Svatého prosil. Vyslyš nás, ty, který žiješ a kraluješ nyní i na věky.

V: Amen.

Vyslání a požehnání

P: Dobrořečme Pánu.

V: **Bohu díky.**

P: Kéž nám ten, který je naším pokojem a sjednocuje nás,
dá společenství v jednom Duchu. Ať nám žehná milosrdný a milující Bůh Otec, Syn
i Duch Svatý.

V: **Amen.**

Zpěv

Úvahy a modlitby pro oktáv Týdne modliteb za jednotu křesťanů: Cesta Nicejským vyznáním víry

1. den: „Věříme v jednoho Boha, Otce všemohoucího...“
Otcovství a péče Boha, který vládne vesmíru

Čtení z Písma svatého

Iz 63,15–17

Ž 139,1–3.13.23.24b

1K 8,5–6

Patristická četba⁵

Z řecké tradice

Pohled' na tajemství lásky, a pak budeš moci rozjímat o Otcově lůně, které zjevil jednorozený Syn Boží. Sám Bůh je láska a skrze lásku se nám dává poznat. A zatímco podle své nevýslovné skutečnosti je Otcem, podle svého soucitu se pro nás stal matkou.

(Klement Alexandrijský [asi 150–215], *Který boháč bude spasen?* 37, 1–2)

K zamyšlení

1. Jak ve svém životě zakoušíme Boží otcovskou péči a mateřský soucit?
2. Co nám brání uznat každého člověka za dítě Boží?
3. Jak skutečnost, že Boha uznáme za Otce všech, ovlivňuje naše vnímání druhých a náš vztah k nim?

Modlitba

Ř Díky a chvála tobě, Pane.

Dobrořečíme ti, Pane, Otče světél:
od tebe pochází každé dobro a každý dokonalý dar. Ř

Ty jsi stvořil svět a vše, co je v něm,
ty jsi Pán nebe a země.

Všem smrtelníkům dáváš život, dech a všechny věci. Ř

Stvořil jsi všechny národy, které žijí na zemi.
Pro ně jsi stanovil řád času a hranice prostoru.
Do lidských srdcí jsi vložil myšlenku věčnosti. Ř

Nebeský Otče, ve své nesmírné dobrotě
nám skrze Zákon a Proroky nabízíš cestu života.
Milosrdný Otče, v Ježíši, svém Synu,
jsi oznámil radostnou zvěst o Božím království. Ř

⁵ Od raně křesťanských autorů.

Bože veškeré útěchy, povolej nás,
abychom tě následovali.
Upevni pro nás dílo našich rukou. Ř

Modleme se:

Otče soucitu,
obnov naši víru v tebe a sjednot' nás svou láskou,
abychom jeden ve druhém viděli tvé děti a tvořili jednotu.
Chválíme tě skrze Ježíše Krista, tvého jednorozeného Syna,
ve společenství Ducha Svatého.
Amen.

Alternativní patristická čtení

Ze syrské tradice

Kdo může s bdělou myslí rozjímat o Bohu a hledět na jeho vznešenost, uvažovat o jeho skryté přirozenosti a okem svého rozumu pohlédnout na tu čistou a svatou přirozenost, která nic nepotřebuje? [...] Ten, kdo prosí a žádá a naléhá na každého člověka, aby žil. Ten, který trpí, aby nám dal život, který nás hledá, aby nás našel, a má z našeho štěstí větší radost než my sami. Ten, který nás neustále prosí, abychom brali z jeho bohatství a hojně čerpali z jeho zásob, abychom byli bohatí z jeho pokladů a netrpěli chudobou. Ten, který se tolik neraduje ze svého života, ale spíše z toho, že žijeme my.

(Filoxén z Mabbúgu [asi 440–523], *Rozprava 7*)

Z latinské tradice

Zdrojem života je ono nejvyšší Dobro, z něhož všichni dostávají život, zatímco Ono samo má život v sobě. Ono od nikoho nic nepřijímá, jako by se snad ocitlo v nouzi, ale naopak uděluje dobro druhým a nepůjčuje si ho od druhých pro sebe, neboť nás nepotřebuje [...] Co tedy může být krásnějšího než se k Němu přiblížit, přilnout k Němu? Jaké potěšení může být větší? Kdo viděl pramen živé vody a ochutnal z něj, po čem jiném by mohl toužit?

(Ambrož Milánský [asi 337–397], *Listy IV*, 11, 18)

2. den: „... Stvořitele nebe i země“ Stvoření jako Boží dílo

Čtení z Písma svatého

Gn 1,1–5

Ž 148,1.3.9–14

Ř 8,19–23

Patristická četba

Z řecké tradice

Boha nelze vidět lidskýma očima, je možné ho vidět a vnímat jen skrze jeho prozřetelnost a skutky. Člověk, který pozoruje plně naloženou loď, jak vplouvá do přístavu, předpokládá, že má lodivoda, který ji řídí, a stejně tak musíme i my vnímat, že Bůh je lodivodem celého vesmíru, i když ho nelze vidět tělesnými očima, protože je nepostižitelný.

(Theofilos z Antiochie [2. stol.], *Ad Autolykus*, I, 5)

K zamyšlení

1. Věříme, že Bůh je přítomen v celém stvoření, byť je někdy obtížné jeho přítomnost vnímat.
2. Stvoření je Boží dar, často však vystavený utrpení, které působí lidé. Jak si můžeme lépe uvědomit svou odpovědnost za péči o ně a o jeho ochranu?
3. Pokud je to možné, pobuďte nějaký čas v přírodě a přemýšlejte o tom, jak nás spojuje se Stvořitelem.

Modlitba

Ř Blahoslavený jsi, Pane!

Chválíme tě a děkujeme ti, Bože vytrvalé lásky,
za nesmírná znamení tvé přízně
a milosrdenství projevené celému stvoření. Ř

Tys všechno stvořil
a prohlásil jsi to za dobré,
neboť tvůj Duch ve všem přebývá
a všechno patří tobě, Pane,
který všechno živé miluješ. Ř

Vyznáváme, Pane, tvou slávu
v nesmírných hvězdných prostorách vesmíru
i v nejnepatrnějších zárodcích života.
Děkujeme za dílo tvých rukou
a za stvoření všech lidí. Ř

Požehnaný jsi pro vzduch, který nám dává život.
Požehnaný jsi pro zemi, která nás sytí.
Požehnaný jsi pro vodu, která nám hasí žízeň.
Požehnaný jsi pro oheň, který nás hřeje. Ř

Mluvíme hlasem celého stvoření
a společně přinášíme každý zármutek i radost,
oslavujeme tě a vzdáváme ti díky.
Pane Bože, tys všechno stvořil
a brzy to proměníš a oděješ svou slávou. *Ř*

Modleme se:

Pane Bože, Otče světél,
posiluj naše srdce v očekávání a naději,
když usilujeme o jednotu
a společně se snažíme o harmonii celého stvoření.
Buďme hořícími lampami až do dne,
kdy tvůj Syn přijde ve slávě
se všemi svými svatými ve věčném království.
Požehnaný jsi nyní i vždycky a na věky věků.
Amen

Alternativní patristická čtení

Ze syrské tradice

První knihou, kterou Bůh dal rozumným bytostem, je povaha stvořených věcí. Poučení zachycené inkoustem bylo přidáno až po prvotním hříchu.

(Izák z Ninive [7. stol.], *První sbírka*, 5)

Z latinské tradice

Vždyť všechny věci byly stvořeny z ničeho a opět by se propadly v nicotu, kdyby je Stvořitel všeho neudržel svou rukou.

(Řehoř Veliký [asi 540–604], *Moralia in Job*, XVI, 37, 45)

3. den: „Věříme v jednoho Pána Ježíše Krista [...], [který] stal se člověkem“ Vtělení Syna

Čtení z Písma svatého

Jr 33,14–16

Ž 72,7.12.16–17

J 1,1–14

Patristická četba

Z arménské tradice

Vzal na sebe všechny lidské vášně s výjimkou hříchu. To znamená: hladověl ten, kdo dává pokrm všem živým. Žíznil ten, kdo dává vodu života svým věřícím. Únavu cítil ten, který je odpočinkem znavených. Spal ten, kdo vždy udržoval Izrael v bdělosti. Plakal ten, kdo všem stírá každou slzu z očí [...] Vzal na sebe naše pomíjivé tělo, aby ten, který nikdy nepomíjí, v tomto pomíjivém těle trpěl, a ten, který je nesmrtelný, v tomto smrtelném těle zemřel, a tak nás, kteří jsme se provinili, osvobodil.

(Řehoř ze Skevry [12./13. stol.], *O pravé víře a čistém jednání ve ctnostech*, 15–17)

K zamyšlení

1. Jak víra v Ježíše, vtěleného Božího Syna, inspiruje a utváří náš život?
2. Jak ve svém životě zakoušíme Kristovu útěšnou přítomnost?
3. Kdykoli vidíme někoho, kdo žízní nebo hladoví, pláče nebo trpí, je v něm přítomen Kristus.

Modlitba

Ř Sláva tobě, Kriste. Sláva tobě!

Ty, Slovo Boží, ses stal člověkem
a přišel jsi přebývat mezi námi.
Sdílel jsi ve všem náš život
a jako my všichni jsi zemřel. Ř

Synu Davidův, kterého očekávali spravedliví a proroci,
tys hlásal radostnou zvěst chudým,
oznámil jsi léto Hospodinovy milosti. Ř

Přišel jsi zlomit okovy otroctví,
všude jsi konal dobro,
otevíral jsi všem cestu k Bohu. Ř

Přišel jsi na svět jako křehký a chudý,
svou pokorou jsi udivil pyšné,
přítáhl jsi k sobě unavené a utlačované. Ř

Ty jsi Beránek Boží a náš Pastýř,
Služebník Boží a náš Pán:
pro nás ses stal hříchem, náš Vykupiteli. Ř

Modleme se:

Pane Bože, náš Otče,
přítáhni k sobě náš pohled,
abychom mohli společně kráčet z temnoty
do světla tvé tváře,
která se nám zjevila v Ježíši,
tvém Synu a našem bratru,
neboť on s tebou a Duchem Svatým
žije a kraluje nyní i na věky věků.
Amen.

Alternativní patristická čtení

Ze syrské tradice

Když nyní nejvyšší a nejnižší stvoření splynula v jedno, neexistuje již vysoké a nízké. Bůh se dokonce zjevil na zemi a naše [lidská] přirozenost vystoupila do nebe. Když k nám Bůh sestoupil, země se stala nebem, a když byl Syn z našeho rodu vzkříšen, nebe se stalo zemí. Tehdy se nebe a země staly jedním.

(Abdišo bar Bahríz [9. stol.], *Komentář k církevním slavnostem*, str. 58)

Z řecké tradice

To je milost Páně a to jsou Pánovy prostředky k nápravě lidských synů. Trpěl totiž, aby připravil netečnost k utrpení pro ty, kdo trpí v něm. Sestoupil, aby nás povýšil. Podstoupil početí, abychom milovali toho, kdo není zplozen. Sestoupil do porušitelnosti, aby na sebe porušitelnost vzala nesmrtelnost. Stal se pro nás slabým, abychom my nabyli síly. Sestoupil do smrti, aby nás obdařil nesmrtelností a dal život mrtvým. Zkrátka se stal člověkem, abychom my, kteří jako lidé umíráme, mohli znovu žít a smrt nad námi již nevládla.

(Atanáš Alexandrijský [asi 295–373], *Slavnostní listy*, 10, 8.19)

**4. den: „Byl za nás ukřižován [...], umučen a pohřben. Třetího dne vstal z mrtvých“
Velikonoční tajemství: Ježíšovo utrpení, smrt a zmrtvýchvstání**

Čtení z Písma svatého

Ex 3,7–8

Ž 16,5.7.10.11

Fp 2,5–11

Patristická četba

Z latinské tradice

Bůh Otec ve svém nesmírném milosrdenství poslal své stvořitelské Slovo, které přišlo, aby nás vysvobodilo. Přišlo právě tam, kde jsme ztratili život, a zpřetrhalo pouta našeho otroctví. Jeho světlo se objevilo a zahnal temnotu vězení, posvětilo naše zrození a zničilo smrt, když uvolnilo všechny okovy, kterými jsme byli spoutáni.

(Irenej z Lyonu [asi 135–198], *Důkaz apoštolského kázání*, 38)

K zamyšlení

1. Víme, že všichni zemřeme. Jak víra v Ježíše, který porazil smrt, mění náš pohled na tuto skutečnost?
2. „Bůh se nechává vytlačit až na samý okraj, až na kříž, Bůh je ve světě bezmocný a slabý a právě tak – jediné tak – je s námi a pomáhá nám.“ (Dietrich Bonhoeffer)
3. Jako Zmrtvýchvstalý je Ježíš s námi až do konce časů. V čem nás jeho blízkost posiluje v každodenním životě?

Modlitba

Ř Sláva a chvála tobě, Pane.

Požehnaný jsi, Kriste, prvorozený všeho tvorstva:
jsi korunován slávou a ctí. Ř

Před tvým jménem se sklání každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí
a každý jazyk vyznává, že ty jsi Pán. Ř

Radujme se a zpívejme ti chvalozpěvy, Kriste, milovaný Synu Otce:
ty jsi Zmrtvýchvstalý a voláš nás, abychom žili v tobě. Ř

Klaníme se ti, oslavujeme tě, neboť ty jsi Král králů a Pán pánů,
tys nám otevřel nebeské království. Ř

Vzdáváme ti díky po všechny časy a dobrořečíme tvému jménu:
jsi s námi po všechny dny až do konce časů. Ř

Modleme se:

Pane, náš Bože,
oslavil jsi svého Syna Ježíše,
když jsi nás osvobodil od smrti.
Skrze jeho zmrtvýchvstání
probud' i naše dřímající srdce,

osvit' všechny, kdo tě hledají,
a dej, ať nad námi zazáří jitřenka,
Ježíš Kristus, Živý, který je Pán na věky věků.
Amen.

Alternativní patristická čtení

Z řecké tradice

Spasitel sestoupil na zem pohnut soucitem s lidstvem. Ještě než přijal utrpení kříže a vzal na sebe naše tělo, zakusil všechny naše bolesti. Kdyby totiž netrpěl, nepřišel by žít lidský život. Nejprve trpěl, pak sestoupil a ukázal se nám. Co je tím utrpením, které pro nás podstoupil? Je to utrpení lásky.

(Órigenés z Alexandrie [asi 185–254], *Homilie o Ezechielovi*, 6, 6)

Ze syrské tradice

Tělo ti děkuje, že bylo tvým ponížením zachráněno.
Byla to zbloudilá ovce
a číhal na ni lev, aby ji roztrhal.
Tou neviditelnou šelmou, která ji trhala na kusy, je hřích.
Když David uchránil beránka,
vlastní život si zachoval.
Tys ale za naše tělo vydal své tělo
té smrti, která nás pohltila,
ale nenasytila se jím.

(Efrém z Nisibis [asi 306–373], *Hymnus o panenství*, 37, 5)

**5. den: „Věříme v Ducha Svatého, [...] Dárce života“
Duch Svatý, dárce života a radosti**

Čtení z Písma svatého

Ez 36,24–28

Ž 104,24–25.27–29.33–34

J 3,4–8

Patristická četba

Ze syrské tradice

Není správné říkat, že nás Duch opouští, když zhřešíme, aby se vrátil, až budeme činit pokání [...] K čemu mi bude, když ve mně přebývá jen tehdy, jedná-li spravedlivě? Jestliže ve mně nepřebývá v době pádu, nepodává mi ruku a nepozvedá mě, jak pocítím jeho pomoc? Který lékař opustí pacienta, když ten onemocněl, a vrátí se k němu, až se uzdraví? Není snad užitečnější, aby s nemocným byl právě v době jeho nemoci?

(Filoxén z Mabbúgu [asi 440–523], *O přebývání Ducha Svatého*)

K zamyšlení

1. Boží Duch každý den obnovuje tvář země a zve nás ke spolupráci.
2. Jaké jsou zdroje radosti v mém životě a jak souvisejí s Duchem Svatým?
3. Kde vidíme působení Ducha Svatého, který překonává naše rozdělení a vede nás k hlubší jednotě? A jak se na tomto působení můžeme podílet?

Modlitba

Ř Amen, amen! Aleluja!

Ty jsi Duch vdechnutý Adamovi do tváře:
z masa tvoříš živou lidskou bytost. **Ř**

Ty jsi Duch, kterého nám dal Zmrtvýchvstalý:
jsou nám odpuštěny hříchy. **Ř**

Ty jsi Duch seslaný o Letnicích:
otevřel jsi evangeliu cestu ke všem lidem. **Ř**

Ty jsi Duch, který oživuje naši modlitbu:
Drží nás Boží láska. **Ř**

Ty jsi Duch Boží vylitý na mrtvé:
hroby se otevrou a zemřelí vstanou. **Ř**

Modleme se:

Bože, náš Otče,
tys nám zjevil úžasné tajemství svého života,
když jsi poslal na svět svého Syna
a podělil se s námi o svého Ducha svatosti a radosti.
Radujme se z Ducha,
který obnovuje tvář země a vede nás k jednotě.
Vyznáváme svou víru v tebe,

jediného Boha, třikrát svatého:
Otce, Syna a Ducha Svatého.
Požehnaný jsi nyní i navěky.
Amen.

Alternativní patristická čtení

Z řecké tradice

To je můj Bůh, Pán všeho, jenž sám roztáhl nebesa a pod nimi upevnil šířku země, [...] jenž založil zemi nad vodami a vdechl do ní oživujícího ducha. To jeho dech osvětluje celek, a kdyby on svůj dech zadržel, celek by docela zanikl. Tím dechem mluvíš, člověče, jeho Duchem dýcháš, a přece ho neznáš!

(Theofilos z Antiochie [2. stol.], *Ad Autolykus*, I, 7)

Z latinské tradice

„Váš nebeský Otec dá dobrého Ducha těm, kdo ho prosí.“ To je ten Duch, díky němuž se do našich srdcí rozlévá láska, a ta nás vede, abychom zachovávali Boží přikázání, když milujeme Boha i bližního. To je ten Duch, díky němuž voláme: „Abba, Otče.“ Tento Duch nám tedy dává schopnost prosit, a téhož Ducha toužíme přijmout. To on nás nutí hledat a my toužíme ho najít.

(Augustin z Hippa [354–430], *Výklad žalmu 118*, 14, 2)

6. den: „Věříme v [...] církev“
Církev: společenství věřících

Čtení z Písma svatého

Iz 2,2–4

Ž 133

Ef 4,1–6

Patristická četba

Z latinské tradice

Církev je jedna a rozprostírá se do dálky i šíře tím, jak roste její plodnost. Jako má slunce mnoho paprsků, ale jen jedno světlo, a strom má mnoho větví, ale jeho síla se zakládá jen v jediném houževnatém kořeni, [...] stejně tak církev, prozářená světlem Páně, rozlévá své paprsky po celém světě, ale je to jen jediné světlo, které se všude rozptyluje, a jednota těla se netříští. Ve své hojné plodnosti rozprostírá své ratolesti po celém světě.

(Cyprián z Kartága [asi 210–258], *O jednotě církve*, 5)

K zamyšlení

1. Církev je povolána nést Kristovo světlo do celého světa.
Jak tuto skutečnost vnímáme ve svém životě a okolí?
2. Přestože v Kristu je církev jedno tělo, historicky jsou církve rozděleny.
Jak prožíváme bolest tohoto rozdělení?
3. Církev jako společenství Ducha Svatého, dárce pokoje, je poslána žít a šířit ve světě poselství pokoje. Jak mohou církve svým členům umožnit, aby toto poslání naplňovali?

Modlitba

Ř Pane, vyslyš naši modlitbu!

U prázdného hrobu jsi zprávu o svém zmrtvýchvstání svěřil ženám:
zbav všechny, kdo hlásají evangelium, veškerého strachu. Ř

Na cestě do Emauz jsi učedníkům vysvětloval Zákon a Proroky:
otevři i nám mysl, abychom porozuměli Písmu. Ř

Ve večeradle jsi svým přátelům předal dar svého pokoje:
pomoz nám, abychom si tento pokoj zachovali vzájemnou láskou. Ř

Na břehu jezera jsi Petra ustanovil pastýřem svého stáda:
podpírej svým Duchem ty, kdo vedou naše společenství. Ř

Než ses vrátil k Otci, shromáždil jsi na Olivové hoře rozptýlené učedníky:
daruj těm, kdo v tebe věří, jednotu ve víře a lásce. Ř

Modleme se:

Bože nebe a země,
tvůj Syn Ježíš Kristus tě zjevil jako našeho Otce
a slíbil nám dar Ducha Svatého:
dej své církvi sílu překonat pohoršení z toho, že jsme rozděleni,

abychom mohli vydávat svědectví o tvém životě ve společenství
skrze jednotu víry, kterou vyznáváme,
a lásku, kterou jeden druhému sloužíme.
Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

Alternativní patristická čtení

Z arménské tradice

Svatí otcové a učitelé pravdy! Vůdci a pastýři Kristova stáda! Vy, kteří předsedáte Božímu domu a spravujete jej! Vidím vás dnes shromážděné v jednom duchu a v jednom těle, jak věrně lnete k tomu, který je hlavou všech. Kdo vás přivedl do tohoto klidného přístavu pokoje, ó mírotvorci světa, ne-li Duch Svatý, který nám byl dán z nebe jako náš pokoj? A za jakým účelem, ne-li proto, abyste začali stavět zbořený a zničený Boží chrám, který původce zla strhl?

(Nerses z Lambronu [1152–1198], *Synodální promluva*)

Z řecké tradice

Ačkoli jsou v církvi mnozí a nesčetní lidé – muži, ženy i děti, různí a do hloubky odlišní původem a vzhledem, národem a jazykem, způsobem života a věkem, vědomostmi a uměním, způsobem života, zvyky a sklony, vědami a poctami, osudem, temperamentem a zvyky –, všichni jsou v [církvi] a skrze ni jsou všichni obnovováni a znovu stvořeni v Duchu. Všem stejně dává a propůjčuje tutéž božskou podobu a příslib: být vírou v Kristu, nosit jeho jméno a mít s ním tentýž vztah. Ten je prostý, nerozdělený a nedělitelný, a nedovoluje již uznat ani existenci mnoha a nepopsatelných rozdílů, které jsou mezi nimi, neboť všichni se všeobecně vztahují k [církvi] a v ní se setkávají.

(Maxim Vyznavač [asi 580–662], *Mystagogie*, 1)

**7. den: „Vyznáváme jeden křest“
Křest ve smrt a zmrtvýchvstání Páně**

Čtení z Písma svatého

Mi 7,18–19

Ž 51,3.9.12.14

Mt 28,16–20

Patristická čtení

Z řecké tradice

Tak velká je síla víry v Krista, tak velká je hojnost jeho milosti: jako ohnivý živel, když se setká s rudou z dolu, hned z hlíny vytvoří zlato, ještě mnohem více proměňuje křest ty, kdo jsou obmyti, a tvoří z nich zlato místo hlíny. Duch tehdy vpadne do naší duše jako oheň, spálí „obraz pozemský“ a vytváří „obraz nebeský“ – čerstvě vyražený, jasný a třpytivý, jakoby z pece.

(Jan Zlatoústý [asi 350–407], *Homilie na Janovo evangelium*, X, 2)

K zamyšlení

1. Křesťané jsou pokřtěni v Kristovu smrt a zmrtvýchvstání.
Co pro nás náš křest dnes znamená?
2. Hřích nás nejrůznějšími způsoby znetvořuje,
Bůh nás však od tohoto ponížení křtem osvobozuje.
3. Jak se vyznání, že „jeden je Pán, jedna víra, jeden křest“ (Ef 4,5),
navzdory různým církevním tradicím a zvyklostem projevuje
na našich vztazích s ostatními křesťany?

Modlitba

Ř Děkujeme ti, Pane, a dobrořečíme tvému jménu!

Za to, žes nás ve křtu povolal k víře,
za společenství, které sdílíme v nové smlouvě,
za tvou přítomnost ve svaté církvi. Ř

Za svědectví pronásledovaných křesťanů,
za utrpení jejich mučednictví,
za jejich účast na Kristově utrpení. Ř

Za všechny služebníky společenství,
za ty, kdo svou modlitbou a prací usilují o smíření církvi,
za ty, kdo svůj život zasvětili jednotě. Ř

Modleme se:

Bože, náš Otče,
chválíme tě a dobrořečíme tvému jménu.
Přijmi náš dík za jednotu,
se kterou už nyní křesťané vyznávají Pána Ježíše.
Kéž brzy přijde den,
kdy se církev budou navzájem uznávat
v jenom společenství podle tvé vůle

tak, jak se za ně modlil tvůj Syn.
Prosíme o to v síle Ducha Svatého.
Amen.

Alternativní patristická čtení

Ze syrské tradice

Boží Syn sestoupil z nebe, stal se člověkem
a vyzvedl tě z propasti, aby ty ses stal synem Božím.
Stal se tvým bratrem v lůně plném svatosti
a učinil tě svým bratrem v lůně křtu. [...]
Skrze vodu tě spolu se sebou učinil synem pro Boha,
takže ten, který je Jednorozený, získává bratry skrze druhé zrození.
On sám se totiž stal člověkem druhým zrozením
a skrze toto druhé zrození tě učinil synem pro Boha.

(Jakub ze Sarugu [asi 451–521], *Rozprava* 10)

Z latinské tradice

Člověče, neodvážil ses pozvednout tvář k nebi, obrátil jsi zrak k zemi, a náhle jsi přijal Kristovu milost [...]. Pozvedni tedy své oči k Otci, který tě zplodil skrze křest, k Otci, který tě vykoupil skrze Syna, a řekni: „Otče náš!“

(Ambrož Milánský [asi 337–397], *Svátosti*, V, 19)

8. den: „Očekáváme vzkříšení mrtvých a život budoucího věku“ Očekávání Božího království a budoucího života

Čtení z Písma svatého

Zj 21,1–4

Ž 85,9.11–13

L 12,35–40

Patristická četba

Ze syrské tradice

Kdo žije v lásce v tomto stvoření, dýchá život, který pochází od Boha. Už na tomto světě dýchá vzduch znovuzrození. Z tohoto vzduchu se spravedliví budou radovat při vzkříšení. Láska je království, které náš Pán tajemně slíbil učedníkům, pokrm, který budou jíst v jeho království: „Budete jíst a pít u stolu mého království.“ Co by měli jíst, když ne lásku? K nasycení lidí stačí láska, ne jídlo a pití. To je víno, které rozveseluje srdce člověka. Blahoslavený je ten, kdo se tohoto vína napije!

(Izák z Ninive [7. stol.], *První sbírka*, 43)

K zamyšlení

1. Láska bude realitou Božího království. Konkrétní skutky milosrdné lásky toto království zpřítomňují v našem životě.
2. Jak můžeme my, kdo žijeme v očekávání Božího království, ztělesňovat znamení přicházejícího Božího království pro dnešní svět?
3. Jsme povoláni, abychom očekávali druhý příchod Páně. Jak se na něj máme připravit?

Modlitba

Ř Ježíš Kristus je Pán, ke slávě Boha Otce.

Kriste, náš Pane, ty ses pro nás stal chudým
a slíbil jsi, že chudí dostanou nebeské království,
naplňuješ nás svým bohatstvím. Ř

Pane Ježíši, tichý a pokorný srdcem,
ty zjevuješ nový svět těm, kdo ti důvěřují,
a dáváš nám svou plnost. Ř

Kriste, náš Pane, ty ses modlil s tváří skloněnou k zemi,
tys v zármutku ukázal cestu útěchy,
jsi radost, kterou nám nikdo a nic nemůže vzít. Ř

Pane Ježíši, který svrháváš vládce a mocné,
zatímco tvůrce pokoje odíváš do slavného roucha,
proměňuješ nás ke svému obrazu. Ř

Kriste, náš Pane, ty jsi milosrdný a soucitný,
tys na kříži odpustil zločinci, který vedle tebe umíral:
pamatuj na nás, prosíme, až přijdeš do svého království. Ř

Modleme se:

Kéž, Pane, brzy přijde tvůj velký a slavný den!
V temnotě kolem nás se mnozí už ani neodvažují doufat:
chraň plamen víry v srdcích slabých a trpících.
Ať se církev stane věrnou hlasatelkou toho,
že Ježíš Kristus, tvůj Syn, zvítězil nad smrtí,
a udržuje živou naději na jeho návrat ve slávě.
Neboť on je Živý, s tebou a Duchem Svatým,
nyní i na věky věků.
Amen.

Alternativní patristická čtení

Z řecké tradice

Tys nás, Pane, zbavil strachu ze smrti. Z konce tohoto života jsi pro nás učinil začátek života pravého. Tys našemu tělu dal na čas spočinout ve spánku a znovu je probouzíš s posledním zatroubením. Naši zemi, kterou jsi vlastníma rukama vytvaroval, odevzdáváš zemi do úschovy a to, co jsi odevzdal, si jednou zase vezmeš nazpět a naše smrtelné a nevzhledné ostatky proměníš nesmrtelností a krásou [...] Připravil jsi nám cestu vzkříšení, neboť jsi prolomil brány pekel a přemohl toho, kdo měl smrtící moc.

(Řehoř z Nyssy [asi 335–395], *Život svaté Makriny*, 24)

Z latinské tradice

Skrze naději nás Bůh kojí, živí, posiluje a dává nám útěchu v tomto strastiplném životě. A v této naději zpíváme „aleluja“. Jen pohleď, jaká radost je v naději! Jaká může být skutečnost? Ptáte se: „Co to může být?“ Poslechněte si, co je řečeno: „Jsou omámeni hojností tvého domu.“ To je skutečnost, k níž naděje směřuje. Žízníme a hladovíme, musíme tedy být i nasyceni. Hlad na cestě, nasycení po návratu. Kdy budeme nasyceni? „Nasytím se, až se zjeví tvá sláva.“ [...] Pak to bude „aleluja“ ve skutečnosti, zatímco teď je jen v naději.

(Augustin z Hippo [354–430], *Kázání*, 255, 5)

Dodatek: Komunita Bose

Mnišská komunita v Bose se snaží ztělesňovat mnišský způsob života v současnosti, a přitom do něj začleňovat tradice vlastní křesťanskému Východu i Západu. Již od prvních staletí totiž v obou tradicích žijí muži i ženy, kteří se vzdali všeho, aby se pokusili radikálně žít evangelium v celibátu a ve společenství.

Komunita byla založena roku 1968 z iniciativy bratra Enza Bianchiho a několika dalších bratří a sester. Od počátku se jedná o společenství ekumenické, neboť mezi prvními, kteří v roce 1973 složili sliby, byli křesťané z různých církví, a také o společenství smíšené, tedy tvořené muži i ženami, kteří žijí v celibátu jako odpověď na Kristovo volání. Římskokatolická církev je dnes uznává jako klášter *sui iuris* podle diecézního práva – tj. společenství zřízené při místní církvi diecéze Biella (Piemont). Klášter je plně autonomní co do svého vnitřního řízení a všichni jeho členové, patřící k různým křesťanským církvím, požívají stejných práv.

Bratři a sestry z mnišské komunity Bose, kteří hledají Boha v následování Ježíše Krista, se snaží žít evangelijní radikalismus v celibátu a společném životě, v poslušnosti, chudobě a stabilitě podle řehole Bose a v inspiraci velkými mnišskými tradicemi Východu i Západu. Tato *forma vitae*, založená ve křtu a živená eucharistií, bratřím a sestrám umožňuje uchovávat podněty probuzené ekumenickým hnutím a učením Druhého vatikánského koncilu.

Život bratří a sester v Bose usiluje o prostotu a směřuje k tomu podstatnému: k cenobitskému životu sestávajícímu z modlitby a práce, aby se uskutečnilo jediné pravé „dílo“ mnicha – bratra nebo sestry: víra v toho, kterého Bůh poslal, Ježíše Krista, a život v něm.

Komunita se třikrát denně schází ke společné modlitbě, kterou charakterizuje zpěv žalmů a naslouchání Božím slovu obsaženému v Písmu podle starobylé tradice, kterou církev zdělala od izraelského lidu. Naše příslušnost k různým křesťanským denominacím nás vedla k vytvoření vlastní formy liturgie hodin, kterou však mohou využít všichni křesťané. Vznikla tak „Denní modlitba“, poprvé vydaná roku 1973 a opakovaně rozšiřovaná a obohacovaná, aby vytvořila ekumenickou denní liturgii, která je ucelená a souzní s naší každodenní praxí. Zachovává si charakteristickou strukturu západní liturgické modlitby, zároveň ale čerpá z bohatého eucharistického a věroučného dědictví církví Východu i Západu, a nabízí tak nástroj pro modlitební život křesťanských skupin a společenství, které se chtějí modlit společně, byť zároveň respektují vzájemné rozdíly.

Komunitní modlitba se pak v životě každého bratra i sestry odráží v modlitbě osobní, především v *lectio divina* – duchovní četbě biblických textů –, kterou každý den jeden z členů komunity nabízí hostům. V sobotu večer se komunita i hosté v rámci přípravy na nedělní eucharistii scházejí při vigílii, během níž společně naslouchají biblickým textům pro danou neděli a představený nebo jím pověřený bratr či sestra pomáhá celé komunitě pochopit duchovní jednotu, která charakterizuje úryvky Písma předkládané v lekcionáři.

Všichni bratři a sestry pracují, vydělávají si na živobytí vlastníma rukama, následují příklad apoštolů a Otců a vykonávají různé činnosti, které se mohou v průběhu času měnit. Mnišská komunita sice nemá žádnou specifickou práci, její členové nicméně vykonávají rozmanité úkoly související s nutností pečovat o potřeby komunity, hostů, chudých a církví. Mezi odborné aktivity, které se zde stále rozvíjejí, patří péče o zelinářské zahrady, ovocné sady, olivové háje a vinice, dílny na výrobu ikon a vosku, truhlářství nebo nakladatelství a také biblické a patristické bádání a studium veliké židovské a křesťanské tradice.

Službou, která se praktikuje od počátků mnišství, je pohostinnost. V komunitě Bose a jejích bratrstvech – v současné době jsou tři: v Ostuni v Apulii, v Assisi a v Civitella San Paolo poblíž Říma – se bratři a sestry snaží každého přijmout a v každém hostu zachytit přítomnost Krista,

který prohlásil: „Byl jsem na cestách, a ujali jste se mne“ (Mt 25,35). Zvláštní pozornost se věnuje těm, kdo potřebují místo v samotě, aby se mohli zastavit v tichu, sdílet společně modlitbu a život nebo vést bratrský dialog o problémech světa a církve.

Témata Týdne modliteb za jednotu křesťanů v letech 1968–2025

V roce 1968 se začaly používat materiály připravované společně Komisí pro víru a řád Světové rady církví a Papežskou radou pro jednotu křesťanů.

- 1968 „Ke chvále jeho slávy“ (Ef 1,14)
- 1969 „Povolání ke svobodě“ (Ga 5,13)
(Přípravné setkání se konalo v Římě.)
- 1970 „Jsme spolupracovníci na Božím díle“ (1K 3,9)
(Přípravné setkání se konalo v klášteře v Niederaltaich, NSR.)
- 1971 „... a přítomnost Ducha Svatého“ (2K 13,13)
(Přípravné setkání se konalo v Bari, Itálie.)
- 1972 „Nové přikázání vám dávám“ (J 13,34)
(Přípravné setkání se konalo v Ženevě.)
- 1973 „Pane, nauč nás modlit se“ (L 11,1)
(Přípravné setkání se konalo v opatství Montserrat, Španělsko.)
- 1974 „Každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus je Pán“ (Fp 2,1–13)
(Přípravné setkání se konalo v Ženevě.)
- (V dubnu 1974 byl členským církvím a jiným zainteresovaným stranám zaslán dopis ohledně ustanovení místních skupin, které by se zapojily do přípravy brožury k Týdnu modliteb za jednotu křesťanů. Jako první se tohoto záměru ujala australská skupina, která shromáždila přípravný materiál pro týden modliteb v roce 1975.)*
- 1975 „Boží záměr: vše v Kristu“ (Ef 1,3–10)
(Materiál z Austrálie. Přípravné setkání se konalo v Ženevě.)
- 1976 „Jsme povoláni stát se tím, čím jsme“ (1J 3,2)
(Materiál z Konference karibských církví. Přípravné setkání se konalo v Římě.)
- 1977 „Vytrváme spolu v naději“ (Ř 5,1–5)
(Materiál z Libanonu uprostřed občanské války. Přípravné setkání se konalo v Ženevě.)
- 1978 „Nejste již cizinci“ (Ef 2,13–22)
(Materiál vypracovaný ekumenickým týmem v Manchesteru, Anglie.)
- 1979 „Každý ať slouží druhým k oslavě Boží“ (1P 4,7–11)
(Materiál z Argentiny. Přípravné setkání se konalo v Ženevě.)
- 1980 „Přijď tvé království“ (Mt 6,10)
(Materiál vypracovaný ekumenickou skupinou z Berlína. Přípravné setkání se konalo v Miláně.)
- 1981 „Tentýž duch – rozdílná obdarování – jedno tělo“ (1K 12,3b–13)
(Materiál vypracovaný Graymoor Fathers, USA. Přípravné setkání se konalo v Ženevě.)
- 1982 „Ať všichni najdou domov v tobě, Pane“ (Ž 84)
(Materiál z Keni. Přípravné setkání se konalo v Miláně.)
- 1983 „Ježíš Kristus – život světa“ (1J 1,1–4)
(Materiál z Irska. Přípravné setkání se konalo v Céligny, Švýcarsko.)

- 1984 „Povolání být jedno skrze kříž našeho Pána“ (1K 2,2; Ko 1,20)
(Materiál vypracovaný ekumenickou skupinou. Přípravné setkání se konalo v Benátkách.)
- 1985 „Od smrti k životu s Kristem“ (Ef 2,4–7)
(Materiál z Jamajky. Přípravné setkání se konalo v Grandchamp, Švýcarsko.)
- 1986 „Budete mi svědky“ (Sk 1,6–8)
(Materiál z Jugoslávie [Slovinsko]. Přípravné setkání se konalo v Jugoslávii.)
- 1987 „Sjednocení v Kristu – nové stvoření“ (2K 5,17 – 6,4a)
(Materiál z Anglie. Přípravné setkání se konalo v Taizé.)
- 1988 „Láska Boží zahání strach“ (1J 4,18)
(Materiál z Itálie. Přípravné setkání se konalo v Pinerolo.)
- 1989 „Vytváření společenství: jedno tělo v Kristu“ (Ř 12,5–6a)
(Materiál z Kanady. Přípravné setkání se konalo ve Whaley Bridge, Anglie.)
- 1990 „Aby všichni byli jedno... aby svět uvěřil“ (J 17)
(Materiál ze Španělska. Přípravné setkání se konalo v Madridu.)
- 1991 „Chvalte Hospodina, všechny národy!“ (Ž 117; Ř 15,5–13)
(Materiál z Německa. Přípravné setkání se konalo v Rotenburg an der Fulda, Německo.)
- 1992 „Jděte... já jsem s vámi“ (Mt 28,16–20)
(Materiál z Belgie. Přípravné setkání se konalo v Bruggách.)
- 1993 „Nesme ovoce Ducha pro jednotu křesťanů“ (Ga 5,22–23)
(Materiál ze Zairu. Přípravné setkání se konalo v Curychu.)
- 1994 „Rodina Boží: povoláná, aby byla jedné mysli a jednoho srdce“ (Sk 4,23–37)
(Materiál z Irska. Přípravné setkání se konalo v Dublinu.)
- 1995 „Koinónia: společenství v Bohu a mezi sebou“ (J 15,1–17)
(Materiál vypracovaný Komisí pro víru a řád. Přípravné setkání se konalo v Bristolu, Anglie.)
- 1996 „Hle, stojím přede dveřmi a tluču“ (Zj 3,14–22)
(Materiál z Portugalska. Přípravné setkání se konalo v Lisabonu.)
- 1997 „Na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem“ (2K 5,20)
(Materiál vypracovaný Ekumenickou radou církví ve Skandinávii. Přípravné setkání se konalo ve Stockholmu.)
- 1998 „Duch přichází na pomoc naší slabosti“ (Ř 8,14–27)
(Materiál z Francie. Přípravné setkání se konalo v Paříži.)
- 1999 „Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid“ (Zj 21,1–7)
(Materiál z Malajsie. Přípravné setkání se konalo v klášteře v Bose, Itálie.)
- 2000 „Pochválen buď Bůh, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním“
(Ef 1,3–14)
(Materiál z Blízkého východu. Přípravné setkání se konalo v La Verně, Itálie.)
- 2001 „Já jsem ta cesta, pravda i život“ (J 14,1–6)
(Materiál z Rumunska. Přípravné setkání se konalo ve Vulcanu.)

- 2002 „U tebe je pramen žití“ (Ž 36,6–10)
(Materiál vypracovaný CCEE a CEC. Přípravné setkání se konalo v Ottmaringu, Německo.)
- 2003 „Tento poklad máme však v hliněných nádobách“ (2K 4,4–18)
(Materiál z Argentiny. Přípravné setkání se konalo v Los Rubios, Španělsko.)
- 2004 „Svůj pokoj vám dávám“ (J 14,23–31)
(Materiál z Aleppa v Sýrii. Přípravné setkání se konalo v Palermu, Sicílie.)
- 2005 „Kristus – jediný základ církve“ (1K 3,1–23)
(Materiál ze Slovenska. Přípravné setkání se konalo v Piešťanech.)
- 2006 „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“
(Mt 18,18–20)
(Materiál z Irska. Přípravné setkání se konalo v Prosperous, hrabství Kildare.)
- 2007 „I hluchým dává sluch a němým řeč“ (Mk 7,31–37)
(Materiál z Jižní Afriky. Přípravné setkání se konalo ve Faverges, Francie.)
- 2008 „V modlitbách neustávejte“ (1Te 5,12a.13b–18)
(Materiál z USA. Přípravné setkání se konalo v Graymooru, Garrison, USA.)
- 2009 „Budou v tvé ruce jedním celkem“ (Ez 37,15–28)
(Materiál z Koreje. Přípravné setkání se konalo v Marseilles, Francie.)
- 2010 „Vy jste toho svědky“ (L 24,48)
(Materiál ze Skotska. Přípravné setkání se konalo v Glasgow.)
- 2011 „Sjednocení v učení apoštolů, společenství, lámání chleba a modlitbě“ (srov. Sk 2,42)
(Materiál z Jeruzaléma. Přípravné setkání se konalo v Saydnaya, Sýrie.)
- 2012 „Všichni budeme proměněni skrze vítězství našeho Pána Ježíše Krista“
(srov. 1K 15,51–58)
(Materiál z Polska. Přípravné setkání se konalo ve Varšavě.)
- 2013 „Co od nás Hospodin žádá?“ (srov. Mi 6,6–8)
(Materiál z Indie. Přípravné setkání se konalo v Bengalúru.)
- 2014 „Je snad Kristus rozdělen?“ (1K 1,1–17)
(Materiál z Kanady. Přípravné setkání se konalo v Montrealu.)
- 2015 „Ježíš jí řekne: ‚Dej mi napít!‘“ (J 4,7)
(Materiál z Brazílie. Přípravné setkání se konalo v São Paulu.)
- 2016 „Povolání hlásat mocné skutky Páně“ (srov. 1P 2,9)
(Materiál z Lotyšska. Přípravné setkání se konalo v Rize.)
- 2017 „Smíření – Kristova láska nás nutí“ (2K 5,14–20)
(Materiál z Německa. Přípravné setkání se konalo ve Wittenbergu.)
- 2018 „Tvá pravice, Hospodine, velkolepá v síle“ (Ex 15,6)
(Materiál z Karibiku. Přípravné setkání se konalo v Nassau na Bahamách.)
- 2019 „Budeš usilovat o spravedlnost, a jen o spravedlnost“ (Dt 16,18–20)
(Materiál z Indonésie. Přípravné setkání se konalo v Jakartě.)
- 2020 „Zachovali se k nám neobyčejně laskavě“ (Sk 28,2)
(Materiál z Malty. Přípravné setkání se konalo v maltském Rabatu.)

- 2021 „Zůstaňte v mé lásce, a ponesejte hojné ovoce“ (srov. J 15,5–9)
(Materiál ze společenství v Grandchamp. Přípravné setkání se konalo v Areuse, Švýcarsko.)
- 2022 „Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit“ (Mt 2,2)
(Materiál od Rady církví Blízkého východu se sídlem v Libanonu.
Přípravné setkání proběhlo on-line.)
- 2023 „Učte se činit dobro. Hledejte právo“ (Iz 1,17)
(Materiál od Minnesotské rady církví, USA. Přípravné setkání se konalo v Bossey, Švýcarsko.)
- 2024 „Miluj Hospodina, Boha svého... a svého bližního jako sám sebe“ (L 10,27)
(Materiál z Burkina Fasa. Přípravné setkání se konalo v Římě.)
- 2025 „Věříš tomu?“ (J 11,26)
(Materiál od společenství Bose. Přípravné setkání se konalo v Bose, Magnano, Itálie.)

Několik klíčových dat z historie Týdne modliteb za jednotu křesťanů

- asi 1740 Ve Skotsku se objevují stoupenci letničního hnutí napojení na Severní Ameriku. Jejich obnovné snahy zahrnují společné modlitby všech církví za sebe navzájem.
- 1820 Rev. James Haldane Stewart uveřejňuje „Náměty ke všeobecnému společenství křesťanů pro vylití Ducha“.
- 1840 Rev. Ignatius Spencer, konvertita k římskokatolické církvi, navrhuje vytvořit „Společenství modlitby za jednotu“.
- 1867 První Lambethská konference biskupů anglikánské církve podtrhuje v preambuli svého prohlášení důležitost modlitby za jednotu.
- 1894 Papež Lev XIII. podporuje zavedení Oktávu modliteb za jednotu v období Letnic.
- 1908 Na popud Rev. Paula Wattsona je zaveden „Oktáv jednoty církve“.
- 1926 Hnutí Víra a řád začíná vydávat „Podněty k Oktávu modliteb za jednotu křesťanů“.
- 1935 Abbé Paul Couturier z Francie doporučuje zavedení „Všeobecného týdne modliteb za jednotu křesťanů“ na obecném základě modliteb za „jednotu, kterou chce Kristus, dosaženou tak, jak on chce“.
- 1958 „Unité Chrétienne“ z Lyonu ve Francii a Komise pro víru a řád Světové rady církví začínají spolupracovat na přípravě materiálu pro týden modliteb.
- 1964 Papež Pavel VI. a patriarcha Athenagoras I. se v Jeruzalémě společně modlí Ježíšovu modlitbu „Aby všichni byli jedno“ (J 17,21).
- 1964 Dekret II. vatikánského koncilu o ekumenismu zdůrazňuje, že modlitba je duší ekumenického hnutí, a vyslovuje se pro slavení týdne modliteb.
- 1966 Komise pro víru a řád Světové rady církví a Sekretariát pro podporu jednoty křesťanů (později přejmenovaný na Papežskou radu pro jednotu křesťanů) začínají s oficiální přípravou textů pro každoroční týden modliteb.
- 1968 První oficiální použití materiálu týdne modliteb připraveného Komisí pro víru a řád a Sekretariátem pro podporu jednoty křesťanů.
- 1975 Poprvé je pro týden modliteb jako základní text použit materiál připravený místní ekumenickou skupinou. Tento první text vytvořila skupina z Austrálie.
- 1988 Texty týdne modliteb jsou použity při inaugurační bohoslužbě Křesťanské federace Malajsie, která sdružuje hlavní křesťanské církve v zemi.
- 1994 Text pro rok 1996 připraven ve spolupráci s YMCA a YWCA.
- 2004 Je dosaženo dohody, že Komise pro víru a řád a Papežská rada pro jednotu křesťanů budou texty pro týden modliteb vydávat a rozšiřovat ve stejném formátu.
- 2008 Oslava stého výročí Týdne modliteb za jednotu křesťanů – jeho předchůdce, Oktáv jednoty církve, se poprvé slavil roku 1908.
- 2017 Oslava 500. výročí Reformace, materiály pro Týden modliteb za jednotu křesťanů pro tento rok společně připravili křesťané z Německa.